

торъ е направилъ за да побѣгне. “ Тосъ часъ тѣ запа-
лихъ главни и са затекохъ къмъ брѣга; бѣхъ като по-
бѣснѣлы и кръщяхъ и мѣтяхъ расплетенытъ си косы
като бакханкы. Огънятъ вече хвъркаше и обземаше ко-
раба, който бѣше отъ сухо дърво и обмазанъ съ смола:
выхрушки отъ дымъ и пламъкъ са издигахъ чакъ до
облацѣтъ.

Телѣмахъ и Менторъ видѣхъ този огънь отъ върха
на канарата, и чухъ кръсѣцѣтъ на нимфѣтъ. Телѣмахъ
доде въ искушеніе да осѣти радостъ за туй, защото сър-
цето му не бѣше още оздравяло; и Менторъ съгледва-
ше че страстьта му приличаше на единъ огънь не до-
брѣ угасенъ и който отъ време на време са подава отъ
пепельта, и испуща живы искры. „Ето ма прочее, ре-
че Телѣмахъ, пакъ обвързанъ въ моитѣ връзки! Не ни
остава вече никоя надѣжда да оставимъ този островъ.“

Менторъ видѣ добрѣ че Телѣмахъ щѣше да падне
пакъ въ сичкѣтъ си слабости, и че не трѣбаше да гу-
би нито минута вече. Той съгледа надалечъ посрѣдъ
волнытъ единъ корабъ спрѣнъ който не смѣше да до-
ближи до острова защото сичкѣтъ кормчиі познавахъ
че островътъ на Калипеа бѣше непристѣпенъ за сичкѣ-
тъ смъртны. Тосъ часъ мждрийтъ Менторъ като бутнѣ
Телѣмаха който бѣ сѣднѣлъ на края на канарата, блѣ-
нѣ го въ морето, и са хвърля и той самъ съ него. Те-
лѣмахъ смаянъ отъ туй стремително паданье погльща
горчивата вода и става играло на волнытъ. Но като са
свѣсти, и видѣ Ментора който му подаваше рѣка за да
му помогне да плува, той вече не помисли друго ос-
вѣнъ да са отдалечи отъ гибелныя островъ.

Нимфѣтъ, които мисляхъ че ги държатъ плѣнници
нададохъ яростны викове, като не можахъ вече да спрѣтъ
тѣхното побѣгване. Калипеа, неутѣшна, влѣзе въ пе-
щерата си, която испълни съ своитѣ рыданія. Купидонъ
който видѣ че тържеството му са обрнѣ въ едно срам-
но навиванье, подигнѣ са въ въздуха като махаше съ
крылѣтъ си и хвъркнѣ въ джбравата на Идалия дѣто го
чакаше жестоката му майка. Дѣтето, още пожестоко,
наченъ да са смѣе съ нея за сичкѣтъ злины които бѣ
сторило.

Колкото са отдалечаваше Телѣмахъ отъ острова,